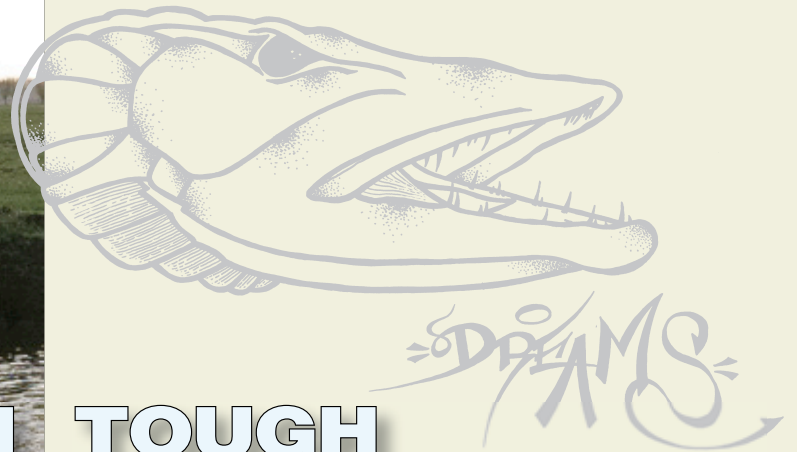

RAMON MAGALLÓN PRADILLA

Het zal ongeveer een jaar geleden zijn dat ik in mijn auto langs de Leurse Haven tussen Zevenbergen en Etten-Leur reed. Striemen regen op de voorruit; het kwam er met bakken uit. Ter hoogte van restaurant In den Molen passeerde ik een fietser. In een flits zag ik dat die een rugzak droeg en met één hand een hengel vasthield. Een vlieghengel. Een paar honderd meter verder stopte ik in de berm en wachtte de fietser op. Een uiterst vriendelijke en goedlachse jongeman stelde zich voor als Ramon en vertelde vol overgave over zijn streameravontuur in de Zwartenbergse Polder. Hoe hij zich wezenloos was geschrokken toen hij een nieuwe streamer voor zijn voeten uitprobeerde en een snoek zich er geheel onverwacht vol overgave op stortte. Het weer was zodanig, dat ik het kort hield en afspraken om via Facebook opnieuw contact te zoeken.

TOUGH CHOICES MAKE GOOD STORIES

TEKST & FOTOGRAFIE HANS BOCK

Ramon blijkt een 17-jarige scholier uit Etten-Leur te zijn, die met veel plezier vliegvisst op snoek: "Ik vang graag grote vissen en heb geen geld voor twee verschillende hengels. Daarom heb ik voor een aftma-7 gekozen en snoek ik zoveel mogelijk. Ik heb ook een bindsetje, maar mijn vliegen zien er eigenlijk niet uit. De snoek denkt daar gelukkig meestal anders over. Het werpen heb ik mij zelf aangeleerd. Eerst wat YouTube-filmpjes gekeken en na een uurtje lukte het goed genoeg om de streamer daar weg te zetten, waar ik hem hebben wil."

Het komt er niet van om er samen een keer op uit te trekken en ik verlies

Ramon een beetje uit het oog. Voor het artikel zoek ik opnieuw contact met hem. We spreken op een avond af voor een interview bij mij thuis. Als Ramon voor de deur staat, vraagt hij of hij zijn *longboard* in de gang mag parkeren. Ik realiseer me dat ik nog nooit visite had, die op een longboard kwam. Het blijkt een hobby van Ramon te zijn: "Ik heb drie verschillende longboards. Een gewoon huis-tuin-en-keuken-rondrijding, een *distance board* en een *downhill board*. Met die laatste ga ik bijvoorbeeld downhill bij de Posbank in Arnhem. Met 60 kilometer per uur naar beneden; supergaaf is dat! Natuurlijk heb ik dan een *full face*-helm op en draag ik rug-, elleboog- en kniebeschermers. Een distance board is veel lager en heeft nog betere lagers en wielletjes. Je draagt speciale schoenen en hoeft relatief weinig te doen om veel snelheid te ontwikkelen. Een vriend van me, een echte *die-hard*, maakt per jaar 12.000 kilometer op zijn distance board."

Als ik vraag wat Ramon in aanraking bracht met vliegvissen, verbaast hij me opnieuw. Onbedoeld raak ik een serieus onderwerp aan: "Als puber kon ik moeilijk richting vinden. Ik kwam altijd te laat en had nergens zin in. Ik had weinig rust en veel stress. Op school ging het niet goed. Het draaide erop uit dat ik zonder diploma de mavo verliet. Daarna volgde ik op het mbo een loodgietersopleiding op niveau 2. Het was helemaal niets voor mij. Op een bepaalde dag zat ik op een bankje in het park en vroeg me af waar ik eigenlijk mee bezig was. Het moest echt anders. Ik ben toen intensief gaan fitnesssen en fanatiek gaan vliegvissen. Momenteel werk ik als barman in een hotel-restaurant en ben ik bezig om met zelfstudie alsnog mijn mavo-diploma te halen. Uiteindelijk wil ik *International Business Studies* op de *Avans Hogeschool* in Breda gaan studeren."

Na dit indrukwekkende verhaal vervolgt Ramon: "Ik hoop binnen enkele maanden mijn rijbewijs te halen: "Man, ik ben dat fietsen zo zat. Nooit kan ik eens naar een andere stek. Die hele polder staat vol bomen. Ik heb voor mijn gevoel in elke boom al tien keer vastgezet. Er wordt ook flink gestroopt, waardoor ik steeds minder ga vangen. Een auto geeft me straks vrijheid. Vrijheid om te kunnen gaan waar ik wil en nieuwe stekken te kunnen ontdekken! Heerlijk. Ik heb er al flink voor gespaard." Als ik opmerk dat hij ook in het sierwater van Etten-Leur en Breda zou kunnen vissen, zegt hij: "Dat doe ik ook wel. In de Haagse Beemden, in Breda, heb ik mijn grootste snoek tot nu toe gevangen. Exact 98 centimeter was-ie! Ik heb nog foto's met de vis naast mijn meetlat. Het was op een heel moeilijke plek, waar ik per se wilde vissen. Tussen twee eilandjes in het water. Ik kreeg het voor elkaar om er te komen en precies in het water tussen de eilandjes lag de snoek. Na de aanbeet zag ik de schim door het water gaan. Ik dacht: dat wordt leuk! Mijn hengel krom tot in het handvat. Dat had ik nog nooit eerder meegemaakt. Wat een dikke vis was dat zeg. Mijn vader heeft me eens afgezet bij de haven in Oudenbosch. Daar haakte ik ook een heel grote snoek. Mijn vader heeft het nog gezien, maar helaas loste ik die vis. Hetzelfde gebeurde in de grote kom op het einde van de Leurse Haven, bij de Jumbo. Er stonden wel tien mensen te kijken toen ik die snoek aan het drillen was, maar ook die vis schoot uiteindelijk helaas los."

Ramon kan haarfijn uitleggen waarom hij zo graag vliegvist: "Het geeft me mentale kracht. Door het vliegvissen ontstaat er rust in mijn hoofd. Ik kan dan vooruit kijken en zaken relativeren. Gestrest ben ik onrustig en kan ik alleen achteruit kijken. Die mentale ontspanning is voor

mij erg belangrijk. In periodes waarin ik veel moet werken en het druk met mijn studie heb, is er soms te weinig tijd om te vliegvissen. Op die momenten zoek ik rust door te tekenen. Dat doe ik bijzonder graag. Met potlood, maar ook met markers, spuitbussen en kwasten. Maar het liefst ben ik in de natuur aan het vliegvissen."

Op het einde van ons gesprek kom ik nog eens terug op de moeilijke tienertijd van Ramon: "Toch had ik het niet willen missen", verbaast hij me wederom. "Ik heb veel wijze lessen geleerd, die me anders ontgaan waren." Als ik hem een stapeltje exemplaren van *De Nederlandse Vliegvisser* meegeef, grapt hij: "Ik heb dyslexie hè, dus dat duurt wel even voor ik die uit heb!" Met een concrete afspraak voor een dagje snoeken nemen we voorlopig weer even afscheid.

Het is 8.10 uur als er op het raam wordt geklopt. Ramon staat al voor de deur, terwijl we pas om half negen hadden afgesproken! Als ik de deur voor hem opendoe, valt blijkbaar van mijn gezicht af te lezen dat ik hem nog niet had verwacht: "Het is geen school, hè! Hier heb ik enorm veel zin in. Het is voor het eerst in een half jaar dat ik voor 12.00 uur uit bed ben. Ik werk bijna altijd tot in de nacht en lig meestal na twee uur 's nachts pas in mijn bed."

Bij het streameren in de polder zoekt Ramon continu de lastigste plekken uit om zijn vlieg te presenteren. Hierdoor zit hij geregeld achter van alles en nog wat vast en haalt hij diverse keren halsbrekende toeren uit om zijn streamer te kunnen redden: "*Tough choices make good stories!*" Ze liggen altijd ergens onder, tussen of achter. Daar is waar ik mijn vlieg wil laten zwemmen. Ik vis met een streamer waarin de bucktail lekker breed uitstaat. Hierdoor zinkt hij na de inworp niet of nauwelijks. Ik kan hem daardoor de eerste paar meter over het vuil en de bijna afgestorven plantenbedden laten zwemmen, zonder dat ik meteen vast kom te zitten. Daarna wacht ik even en kan ik met de intermediaire lijn de vlieg ondertrekken, zodat ik de rest van de retrieve, als ik in het midden van de wetering vis, mijn vlieg dieper aanbied. Als ik de vlieg helemaal bovenin terug wil vissen, strip ik iets sneller en wacht ik tussendoor niet tot de vlieg afzinkt." We hebben veel actie en we landen ook vis, maar de meeste snoeken missen de streamer of schieten los. Ramon vindt dat geen probleem: "Wat maakt het uit. Ik vind het wegschieten van het speltaas en die enorme kolken ook heel leuk." De dag is voorbij gevlogen en we hebben niet geblankt!"

